

ΑΡΕΙΜΑΝΙΟ
ΔΙΚΤΥΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΕΚΘΕΣΗΣ Β ΛΥΚΕΙΟΥ

Μην υποχωρείτε , μην αποχωρείτε!

Εγώ, μια τυχοδιώκτρια του 21ου αιώνα, μετά απο μήνες περισυλλογής και καταιγισμού τηλεοπτικών ρεπορτάζ για την καταστροφή της Ελλάδας, αποφάσισα εν μια νυκτί να μαζέψω τα πράγματά μου, να αφήσω την οικογενειακή θαλπωρή και ασφάλεια, την μέτρια δουλειά και να μεταναστεύσω στη Μεγάλη Νήσο, όπου ως δια μαγείας θα έβρισκα δουλειά, λεφτά και μια καλή ζωή. Αντ' αυτού εδώ και ενάμιση μήνα, αυτό που ζω, μόνο ως παραμύθι δεν περιγράφεται. Άστεγη, ταλαιπωρημένη, περήφανη να ζητήσω λεφτά από τους δικούς μου και με καμία οικονομική προετοιμασία, μένω σε προσωρινά σπίτια ψάχνοντας να βρω τη δουλειά των ονείρων μου.

Στην αρχή, ήμουν ενθουσιασμένη, έπαιρνα ευχαριστήρια mail από τους πιθανούς εργοδότες μου, έκανα και τον τουρισμό μου, έβλεπα παλιούς γνωστούς και φίλους που είχα να δω χρόνια, και απλά περίμενα τη θετική απάντηση στις αιτήσεις μου που ήταν θέμα ημερών στο μυαλό μου. Τα ρούχα συνέντευξης ήταν πάντα κρεμασμένα στη ντουλάπα, φρεσκοπλυμένα, έτοιμα να φορεθούν ανά πάσα στιγμή, και όσο οι αιτήσεις για δουλειά αυξάνονταν, μαζί χτίζονταν όλο και περισσότερα όνειρα.

Μετά τις 10 απορρίψεις, τότε τα πόδια μου πάτησαν στη γη. Μετά οι απορρίψεις κάθε μέρα ήταν και περισσότερες, τα ρούχα έμειναν κρεμασμένα με μια ελαφριά μυρωδιά καπνού πλέον. Η αυτοπεποίθηση έγινε άγνωστη λέξη, και τα χρήματα άρχισαν σιγά σιγά να τελειώνουν. Το ίδιο και οι γνωστοί που ήταν πρόθυμοι να με φιλοξενήσουν. Και όσο πίστευα ότι το ταλέντο μου είναι μεγάλο και οι δουλειές πολλές, και δεν θα είχα καμία δυσκολία, συνειδητοποιώ ότι ναι μεν οι δουλειές είναι πολλές, αλλά το ταλέντο μου τελικά δεν είναι και τόσο σπουδαίο. Όσο και αν βλέπεις τη ζωή σου σαν ταινία, και κάνεις τη πλάκα σου, οι συνεχείς μετακομίσεις κάθε 15 μέρες, οι τυχαίες δουλειές σε μεξικάνικα και σε greek μπρουζουκία, σε φθείρουν, ειδικά όσο περνάει ο καιρός και η πλάκα γίνεται μέσο επιβίωσης.

Δεν είμαι μεγάλη, αλλά δεν είμαι και φοιτήτρια, για να δέχομαι να σβήνω το τσιγάρο στα μισά και να το κρατάω στη τσέπη, γιατί τα οικονομικά μου είναι περιορισμένα. Δεν είναι ζωή να ψάχνεις ποιος από τους κοινούς γνωστούς και άγνωστους θα πάει διακοπές για να μπορείς να μείνεις στο σπίτι του και για λίγο διάστημα να κάνεις τη ζωή του. Δεν αξίζει σε κάποιον με δυο πτυχία, ενός χρόνου προϋπηρεσία και ένα μυαλό άνω του μετρίου, να επιλέγει την αθλιότητα από τη μετριότητα της σιγουριάς.

Και όταν τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο, δεν έχεις σε κάποιον να μιλήσεις γιατί ξέρεις ότι εσύ το επέλεξες και πρέπει να το υποστηρίξεις. Αλλά δεν είναι εύκολο. Όλοι σε θεωρούν γενναίο, σε ζηλεύουν, εύχονται να μπορούσαν να φύγουν κι αυτοί πριν βουλιάξουν μαζί με τη χώρα, αλλά δεν είναι η γενναιότητα. Είναι η δειλία που σε οδήγησε να φύγεις από εκεί που τα βρήκες σκούρα και να ψάξεις την τύχη σου αλλού, που σου φαντάζει γη της επαγγελίας. Εκεί οραματίζεσαι κόκκινα χαλιά, αναγνωρισιμότητα, επιτυχία, χρήματα. Αυτός ο άξονας σε οδηγεί, αλλά σίγουρα αυτά τα πράγματα δεν έρχονται από τη μία μέρα στην άλλη. Και αν στην Ελλάδα ζεις δύσκολους καιρούς, τουλάχιστον έχεις κάποιον να σε στηρίζει, είτε αυτό λέγεται οικογένεια, είτε φίλοι, είτε πρώην συνάδελφοι, είτε το σκυλί σου, που όταν το αποχωρίστηκες, ένιωθες μια ανακούφιση, γιατί πλέον δεν θα χρειαζόταν να μαζεύεις σκατά από τα πεζοδρόμια. Τα σκατά όμως είναι σε κάθε πεζοδρόμιο, σε όποια γλώσσα και αν το πεις, και πρέπει να μάθεις να ζεις με αυτά.

Η μοναξιά σου γκρεμίζει τα όνειρα, δεν μπορείς να το παλέψεις και να μη κοιτάς πίσω, αλλά όσο κοιτάς αυτά που άφησες, σου φαντάζουν πολύ πιο σημαντικά από όσο όταν τα είχες. Και αν έχεις ξεχάσει να γράφεις, μπλεγμένος στη μετάφραση, αυτά που νιώθεις δεν μπορείς να τα κρατάς μέσα σου. Αυτή είναι η απάντησή μου σε όσους στην πρόσφατη έρευνα στο Βήμα είπαν ότι αν μπορούσαν να φύγουν θα έφευγαν από την Ελλάδα. Εγώ θα τους έλεγα ότι η ζωή είναι μπροστά τους στην Ελλάδα, και όσο και αν νομίζουν ότι στο εξωτερικό θα βρουν αυτό που ψάχνουν, η απάντησή μου είναι ότι θα βιώσουν την απόρριψη, την εξαθλίωση, τη μιζέρια, θα δοκιμαστούν, θα χρειαστεί να θυσιάσουν πολλές φορές τη ζωή που είχαν συνηθίσει, και όλα αυτά για μια νέα ζωή, που σίγουρα δεν είναι στρωμένη με

ροδοπέταλα και ευκαιρίες. Η άτακτη αποχώρηση από την Ελλάδα δεν είναι η λύση.
(Διασκευασμένο άρθρο της Ελίνας Πάνου)

B. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

A. Να συντάξετε την περίληψη του κειμένου σε 90-110 λέξεις, 25 μονάδες

B1. Να αναπτύξετε την παρακάτω περίοδο σε μια παράγραφο 60-80 λέξεων.
«Και αν στην Ελλάδα ζεις δύσκολους καιρούς, τουλάχιστον έχεις κάποιον να σε στηρίζει». 10 μονάδες

B2. Να δώσετε έναν τίτλο με σχόλιο κι έναν χωρίς σχόλιο για το κείμενο που σας δόθηκε. 5 μονάδες

B3. Ποια είναι τα δομικά στοιχεία της τέταρτης παραγράφου («Και όταν τα πράγματα... είτε το σκυλί σου») και ποιοι οι δύο τρόποι με τους οποίους αναπτύσσεται; 6 μονάδες

B4. Να γράψετε τα συνώνυμα των παρακάτω λέξεων:
περισυλλογή, θαλπωρή, συνειδητοποιώ, συνεχείς, αποχώρηση
5 μονάδες

B5. Να εντοπίσετε το είδος της σύνταξης στην παρακάτω περίοδο (ενεργητική-παθητική), να δικαιολογήσετε την επιλογή του συγγραφέα και στη συνέχεια να την αλλάξετε: «Εκεί οραματίζεσαι κόκκινα χαλιά, αναγνωρισιμότητα, επιτυχία, χρήματα.» 4 μονάδες

B.6.

Να γράψετε τα αντώνυμα των παρακάτω λέξεων : προσωρινά, πιθανούς, αυξάνονταν, απορρίψεις, σιγουριάς.
5 μονάδες

Γ. Παραγωγή λόγου:

Στην ημερίδα που διοργανώνει το σχολείο σας με θέμα «Μετανάστευση των Νεοελλήνων» να παρουσιάσετε σε μια ομιλία σας (400 περίπου λέξεων) τους παράγοντες, οι οποίοι ωθούν ειδικά τους νέους στη μετανάστευση. Στη συνέχεια να εντοπίσετε τους τρόπους με τους οποίους μπορούν να ενισχυθούν οι επαγγελματικές προοπτικές με σκοπό την παραμονή τους λαμβάνοντας υπόψη την παρακάτω ρήση του κειμένου «Ωστόσο η άτακτη αποχώρηση από την Ελλάδα δεν είναι λύση»
40 μονάδες

ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ